

НЕДЕЉКО ТЕРЗИЋ

ВЕШТИЧАЊЕ

ВЕШТИЧАЊЕ

Ноћ асфалтне боје мрака
помешаног са маглом,
на улицама Главног града
чека се прасак,
да се распрши посвуд
по Сербској Земљи Крштеној.
Сви гледају у тамно небо:
шетачи, подметачи,
тихи, бучни, страни, азбучни,
страсни и громогласни,
сачекаши, сачекуше,
кибицери, шибицари,
са веранди, тераса
и кафанских башта
уз мирис кафа, алкохола
и бајатих пецива.
Незвана ноћ
или какав празник,
парада маски
или тајне под маскама,
вера или сујевера,
потомци или имитатори,
копије или оригинали?
Чека се отворених очију
на крвопије, пијавице,

пузавице, гладалице,
метлашице,
караконцуле,
алкохоличарке,
зависнице, настранице,
дрекавице, цикавице,
свекрве, таште,
љубавнице...
Ни Месец
неће да се помрачи,
на небу чудно румени
трагови лета авиона,
јасно видљиви
са нашег стрмог сокачета
мале вароши
где смо на неколико дана
да у блаженој води
што непрестано ври
ублажимо болове
у удовима и крстима.
Таман да задрхтимо
и занемимо,
зрикавац из једне брвнаре
огласи се громко,
дометно, искрено,
растури наметнути тајац,
и измами лавез
занемелих паса луталица.
Запеваше михољски славуји.
Прође ноћ,
Можда је могла бити балска.
Честит народ се крсти
уз пој михољског славуја
и заборављеног зрикавца
у незваном годишњем добу.
Пси лају,
одавно возови не пролазе.
Задња станица Врдник!
Све остале су предње.

ЗАВЕТ

Када су ме послали на планину
да у крчагу донесем воду
са извора Светог Пантелејмона,
дадоше ми метални лончић
са плавим туфнама
да се из њега напијем живе воде
и оставим га неком на корист.
Када су ме из куће испраћали
на путеве мојих снова,
дадоше ми славску икону
да је чувам као очи своје,
свако јутро целивам,
и свој спокој у њој потражим.
Када су ми махали са кућног прага
стигоше ме њихове речи:
Не отимај, не посрни,
не бацај, не каљај образ,
не мучи другог –
јер све то може да ти се врати,
а у нашем родном семену вековима
нисмо били онострани од поштења!

ВРАТИЋЕ СЕ ГОСПОД

Ненадано без најаве и икаквих назнака
напустио нас је и отишао
у беспутни Космос
да далеким немуштим световима
врати равнотежу,
нама понекад пошаље Судбину
као Опомену,
а ми заборавни и небески неписмени
затурили Свето Писмо у запећак
тек сад схватамо да морамо као подуку
опет сваки дан читати Стари Завет
да би нам се за наше добро
вратили Стари Свет
Стари Занати,
Старе Мудрости,

Старе Воде,
оно Небо и мека Земља,
и да се тргнемо
да крв мора тећи само венама,
да морају проговорити ућуткани,
да нисмо за ово што нам се догађа
док њега нема,
да једна река не може имати три обале,
јер полусвесни,
опијени и незрели
не гледамо даље
од могућности својих очију,
па нам причини постају стварност
и руше све оно за шта смо мислили
да је нерушиво.
А док нам не дође Он,
страхујемо превагнуће Зла Судбина,
реке са три обале не праштају понижење
неће моћи мирно тећи.
Узеће свој данак умишљеним градитељима
треће обале од армираног бетона
јер усуд је тамо умаласан иза првог меандра.
Зашто нам се пред очима
ругају тмине и магле –
не треба да се љуљушкамо у сновима
и дању,
и ноћу.
Нисмо за то рођени,
нама ваља путовати,
ми смо мали потоци ка пучини живота.

ЈУТАРЊЕ ЛИЦЕ

Шта да ми покаже
одакле сам изашао
из ноћи, кошмара,
кратког сна,
трептаја, кафане,
животне битке,
болести, пећине,
вреле воде,

испод моста,
мишје рупе,
пукотине дрвета,
из жабокречине,
трбушне мучнине,
пољског клозета,
из рама слике,
нулте крвне групе,
негативне фазе,
морских дубина,
океанске таме,
невремена,
прошао сам много
тога што се не сећам,
а носим као терет...
Преписујем себе,
дописујем се
и потписујем
пун животне наде
за не знам шта ме чека,
куда, чиме и како,
да одговарам
на сва правила
новинарских питања
за која немам
ниједан
искрен одговор.
Једино што
разговетно чујем
је да променим страну
за раздељак
моје проређене косе.
Огледало треба имати
у што мањем облику,
ни близу форме
хаику поезије,
нити ликовне минијатуре
стваране под лупом...
Огледало лаже душу.
Има лажни сјај.
Огледало је лаж
за масовну употребу.
Зато се лако продаје.

ЗЛОЧИН У РАДНОЈ СОБИ

Ноћас су са нашег кухињског стола
покрали моје риме, метафоре
и скице за књижевну критику,
скратили су моје слоге,
дописали неколико самогласника,
исписали задате теме,
гомилу непознатих речи
сручили на хартију,
за исправке су ми оставили
непровидне наочаре,
нису ми дали мира до зоре
уништавајући самобрисом
све што сам претходне ноћи написао.
На мом ноћном радном столу,
већ ујутро женске руке спремају јела,
сервирају домаће специјалитете,
по рецепту из народне кухиње,
здраву храну да органи не оболе,
са јужних падина нашег воћњака
обиље јужног воћа
на нашем заједничком радном столу.
Вечерас ћу се закључати,
писати до тоталног премора
нећу се потписивати
јер хоће да ми украду и име.
Навући ћу застор на прозор до улице,
у окну сам пре неку ноћ приметио
покушаје промена црта на мом лицу.